

Szép dolog ez a nyugat, kár, hogy itt, mifelénk egyelőre, még mindig, de lehet, hogy örökre, keleten van. Am mit se tesz, bírunk mi vele, szíjuk a hosszú cigarettákat, meg fűjük az illatos füstöt, rosszabb minőségű füvekre is telik néha, melyek legalább olyan bűdösek, mint előkelő rokonaik. Pizzát esznek gyermekeink vajás szendvics helyett (mit esznek, rendelnek telefonon!), cocát és pepsit szürcsölnek hozzá tea vagy üdítő-üdítőitalok helyett (kapják a megrendelt adagokhoz), a Mcdrive-okban csak kinyúlunk az ablakon – szóval, fogyasztani már-már megtanultunk volna...

És ekkor jönnek ezek a fránya nagyáruházak, nos, ezek egyelőre ellenállnak. Ellenünk. (Sajnos, még *egyelőre* sem állunk ezen a meccsen.) Én már két nagy MAL-t is láttam belőlük – itthon, Ámerikában persze valamennyivel többet, így szomorkásan állapíthatom meg, egyik snasszabb, mint a másik. Utóbbi tagmondat a magyarországi bevásárlóközpontokra vonatkozik. Az elsőnek a kivitele olyan, mintha kovácsoltvas virágtartókat akarnának egy szupermodern üvegpalatával összeházasítani. Nos, mint az látható, lehet, de a gyanús frigyből világra érkezett gyermek túl nagy, meg túl torz, és túl falánknak is látszik, s labirintusossága némiképp olyan minotauruszra emlékeztet, aki egyszerre a fogoly és a saját magát örökre fogva tartó labirintus is. Azonban, és legalább itt van az azonban. A boltoknak van stílusuk, az eladók szépek vagy elegánsak, sőt, udvariasak is, valamint ápoltak és a szakértelem látszatával ellátottak. Úgy látszik, valaki még az elején elmondta nekik, hogy a *Can I help you?* magyarul elmondva, sőt, egy rendes kipszámjlinggal párosítva, a nyelvben és vásárlásban műveltebb vevőkben valamifajta civilizált örömet képes kiváltani.

Nem így a másik, az újabb, ahol pedig még egy western-cityben is lehet vakoskodni, enni és harmadrangú szpikerekkel vetélkedőket hallgatni. A bevásárlóközpont, mert horizontálisan terjeszkedik, egy nagy raktárcsarnoknak tűnik fel, főleg azért, mert a boltok apró, vaksi és jellegtelen kis lyukak. E lyukaknál csak a bennük árusító eladók a kiábrándítóbbak. Szinte valamennyi eladónó topot visel, lehet, ez az egyenruha, s a top alatt szaunabarnítottan csordulnak elő, de inkább alá a hájhurkák, a hasbuckák, mi több, daganatok. De ez még mind semmi. Az egyik cipőboltba betérek családommal, nyilván cipővásárlás céljából. Az eladónó (top, erős lecsurgások és egy nagyobb heg is) a pulnál eszik. Mit eszik? Tejfölt, dobozból, kanállal, hozzá kiflit harapdál nagy élvezettel, pereg a morzsa a pultra, hullik a cseppje a tejfölnek, más része lecsorg a huncut kis áll gödröcskéjébe, még maradék bajuszocskát rajzol az erősen festett száj fölé. Csak a kezével jelez, hogy várjunk, mindjárt, de momentán, ugyebár, most eszik. S eszik, jóízűen, látszik, van honnan a hasi lecsurgásoknak szaporodniok. Bevégezvén az evési ceremóniát, száját törölvén csuklójába, kecses mozdulattal cigarettát csippent ki a dobozkából, rágyújt, majd erős fűjások és fűjtatások közepette rendelkezésünkre kezd állni. Persze, a kínáló polcra kiválasztott cipő nincs abban a méretben, amit Judit lányom hordani tudna. Mennének, sőt mennek is már, csak én hallom, amikor eladónónk (e modern *nyugatiass* megastore-ban) odaszól a másik, éppenséggel semminemű eladással eddig magát nem törő kolléganőjének: *Figyelj má', baz'meg, én nem tudom, mi van ma ezekkel, hogy mindenki azt a buzi félmagasat keresi.* És ekkor megnyugszom, mert érzem, mégiscsak van itt nyugatias behatás. Mert például, ha jóllakott eladónónk (top és lecsurgások) az *ezekkel* mondatrészt kiegészíti a *tetvekk* társ?határozóval, illetve a *buzi* helyett (vagy mellett) a *kibaszott* jelzőt használja, még azt hihettem volna, Pest valamelyik lepusztult külvárosának lepusztult kócerájában vagyok. De nem, a dolog le- illetve elfedve. Így már nem is olyan nagy erőfeszítés a fényes és suhogó dzsogingokban, tarka edzőcipőkben, hajcsavarókkal a hajukban flangászó környékbeli hölgyek és urak láttán nem gyanút fogni: lehet, hogy ez még nem Chicago, de még mindenképpen csak csikágó?

Zalán